

NEJ
SKRY

román

TĚJ
ŠÍ

PŘ
ÁNÍ

Marybeth Mayhew Whalen

NEJ
SKRY
TĚJ
ŠÍ
PŘ
ÁNÍ

**NEJ
SKRY
TĚJ
ŠÍ
PŘ
ÁNÍ**

Marybeth Mayhew Whalen

MYSTERY PRESS

2017

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing, www.apub.com, a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency, s. r. o.

Copyright © Marybeth Mayhew Whalen, 2016

Translation © Monika Pavlisová, 2017

Cover © Book Makers, 2017

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978-80-7588-001-7 (PDF)

*Pro všechny Cailey na světě.
Ať najdete místo, kam patříte.*

VÍKEND PŘED DNEM OBĚTÍ VÁLKY, 2014

Sycamore Glen
místní koupaliště
Matthews, Severní Karolína

CAILEY

S Cutterem jsme byli u toho, když koupaliště v Sycamore Glen zahajovalo letní sezonu. Takže jsem na vlastní oči viděla pavučinu, kterou utkal pavouk přes branku a která bránila lidem, aby vstoupili rovnou do areálu, tak jak to dělali každý rok. Naši noví sousedé nervózně přešlapovali, hodně hlasitě vzdychali a čekali, až plavčíci něco vymyslí. V rukou nesli ručníky, chladicí boxy, nafukovací lehátka a tašky a zírali na pavučinu, jako by ji mohli propálit očima, jako to umějí superhrdinové.

Všichni jsme zkoumali velkého pavouka – byl kulatý a žlutý s černými proužky –, který si provokativně hověl uprostřed pavučiny. Zdálo se, že na nás čeká, jako by nám chtěl něco důležitého sdělit, než bude moci léto doopravdy začít, stejně jako pavouk v *Šarlotině pavučince*. Ale jeho zprávu si nikdo nechtěl vyslechnout. Všichni mysleli jen na to, jak ho odstranit, aby si už mohli začít užívat.

Několik kluků popadlo klacky a chystalo se do pavouka šrouchat. Velela jim to touha ničit, zanesená hluboko v jejich DNA, přesně jak jsme se o tom učili v hodinách biologie. Mávali klacky jako mečem, a když jim jejich matky zakázaly pavouka zabít, pustili se okamžitě do šermířského souboje.

Cutter stál vedle mě a já cítila, že se k nim chce přidat, i když ví, že nemůže. Tělo měl napjaté, jeho vnitřní já se snažilo dostat k těm

klukům, ruce i nohy přitom ale zůstávaly v klidu. Neřekla jsem ani slovo, ani jsem se nepohnula. Nemusela jsem. Cutter věděl, jak to je, aniž bych mu musela něco říkat. Bez ohledu na to, jak moc chtěl, nebyl jako ostatní kluci.

Holky se k sobě mezitím tiskly strachy, chytaly se jedna druhé s přehnaným dramatickým efektem a pištěly tak hlasitě, až si jeden z plavčků zakryl uši a rodiče kroutili očima a opakovali jim, aby byly zticha. Já jsem samozřejmě nepištěla. Nebyla jsem jako ty holky o nic víc, než byl Cutter jako ti kluci. Jen jsem sledovala pavouka a bylo mi líto, že veškerá jeho dřina přijde vniveč. Doufala jsem, že mu nikdo neublíží, že kluky někdo zastaví, aby ho nezabili, až se jejich matky nebudou dívat. Bok po boku jsme s Cutterem stáli stranou, mimo dav lidí.

Jeden plavčík si vzal klacek a jemně jím přesunul pavouka ze sítě na trávu, aniž by mu ublížil. Když ho položil na zem, pár kluků předstíralo, že ho našli a zašlapali. Potom si jiný plavčík vzal jiný klacek a smetl jím pavučinu, aby mohl shromážděný dav na koupaliště. Na pavučinu se rychle zapomnělo a lidé se sunuli dovnitř, jako by se nic nestalo. Mazali se opalovacím krémem, otevírali piva a do značné míry ignorovali své děti, protože se zajímali hlavně o to, co se za posledních devět měsíců událo nového. Koupaliště tuhle čtvrt spojovalo, ale jen v létě.

Odpoledne začalo pršet, všichni se hnali k autům a hudovali, protože se tím den zkrátil. Volali jeden na druhého, že tohle je špatný začátek léta. Vybíhali ven tou samou brankou, kterou vcházeli, a na pavouka si už ani nevzpomněli. Později jsem o pavoukovi přemýšlela a říkala si, co nám asi chtěl říct a jak mohlo být všechno jinak, kdybychom mu všichni věnovali aspoň trochu pozornosti.

ZELL

Zell Boyettová scházela opatrně ze schodů a pevně svírala zábradlí. Byla vděčná, že tam je. Dřív ze schodů vždy téměř letěla, její chodidla se jich sotva dotýkala, jak spěchala od jedné aktivity k jiné – knižní klub, kostel, schůze sousedské rady, obědy s přáteli. John ji vždy peskoval: „Ublížíš si!“ Skutečně si ublížila, ale ne takhle.

Dávala si záležet, aby do kuchyně vstoupila normálně, protože John seděl u stolu se šálkem kávy a se zmateným výrazem sledoval monitor počítače. Zvedl oči a uviděl ji. „Dobré ráno,“ řekl.

Nalila si kávu, přisedla k němu a svou ruku položila na jeho. „Máš hlad?“ zeptala se. Takle konverzace probíhala v mírných obměnách už třicet let.

Pokrčil rameny. „Něco sním, když to uděláš.“ To byla jeho standardní odpověď.

Odbelhala se ke spíži. Cítila jeho pohled a věděla s jistotou, o čem mlčí, jako by to řekl nahlas. John si dělal starosti kvůli jejímu kolenu, pořád opakoval, aby s tím zašla k lékaři. Když se jí tenkrát poprvé zeptal, co se jí stalo, řekla mu, že se zranila při běhání. To bylo dostatečně blízko pravdě, takže to nepovažovala za lež.

Začala pro ně pro oba připravovat müsli s ořechy a jogurtový pohár, ale přerušilo ji klepání na dveře. Klepání bylo slabé a váhavé a ona už si zvykla na to, že ho slýchá aspoň jednou denně. Otevřela

zadní dveře a spatřila malého Aleka ze sousedního domu. Vzhlížel k ní nahoru přes ofinu, která potřebovala zastříhnout. Měla by jeho otci nabídnout zkrášlovací služby, říct mu, jak stříhávala vlasy svým klukům, když byli v Alekově věku.

Lance by řekl ne, zamával by rukama, jako by dodával poslední tečku kouzlu, díky kterému to všechno zmizí. Ujistil by ji, že je všechno v pořádku, že se chystá vzít Aleka i Lilah ke kadeřnici. Potom by nasadil ustaraný výraz, kvůli kterému se o něj bála. Ten muž dostane infarkt ještě před čtyřicítkou.

„Dobrý den, paní Boyettová,“ řekl Alec. Marně se pokusil odhrnout ofinu z očí. „Táta říkal, abych se zeptal, jestli nemáte nějaký mlíko.“ Chlapec potřásl hlavou a sklopil oči k zemi, jako by pro něj otcova pošetilost byla něčím, s čím se těžko srovnává. „Zase ho zapomněl koupit.“ Alec stál tady na prahu včera a prosil o totéž. Tehdy mu podala zbytek mléka, nebylo ho moc, a potom odkulhala do obchodu koupit nové. Jedna její část chtěla říct, že je nemůže pořád zásobovat mlékem a dalšími věcmi. Ale jiná část – ta větší – věděla, že samozřejmě může.

„Jistě že mám, Aleku,“ řekla a usmála se na chlapce, aby mu to usnadnila. Vyndala mléko z lednice a podala mu neotevřenou krabici. Alec si ji vzal s tichým *uf* a potom ji objal, jako by to bylo malé dítě, které musí chránit vlastním tělem. Kondenzované kapky na povrchu kartonu mu namočily tričko, na kterém už se uprostřed skvěla skvrna od kakaa.

„Tak ať ti chutná snídaně,“ řekla mu. Věděla, že se tyhle děti stravují příšerně. Nesouhlasila s tím, že jim Lance dává slazené cereálie, ale on se na její názor neptal a ona se domnívala, že i když oceňuje její pomoc, je mu ve skutečnosti úplně jedno, co si myslí. To jí však nezabránilo zamyslet se nad tím, co by na to asi řekla Debra, kdyby viděla své děti s neupravenými vlasy a špinavými nehty, nažloutlou barvou a malými polštářky tuku, které se

postupně hromadily kolem jejich bříšek. Sáhla si prstem na pásek na svém županu. Její břicho je na tom dost podobně. Od loňského podzimu se všichni změnili.

Zamávala na rozloučenou, ale Alec nemohl její gesto oplatit, protože měl plné ruce mléka. „Děkuju, paní Boyettová,“ řekl místo toho, otočil se a šel domů.

A potom, možná proto, že jí na rodině odvedle záleželo – snad až příliš mnoho, když bude úplně upřímná –, a kvůli tomu, jak se drobná Alekova ramínka nakláněla dopředu, jako by v té krabici s mlékem byla všechna tíha světa, zavolala na něj a zastavila ho.

„Půjdete dnes odpoledne na koupaliště na slavnostní otevření?“ Před očima měla Debru, jak v bazénu vozí Aleka na dětském člunu ten první rok poté, co se narodil. Měl na hlavě klobouk, jeho krempa mu pořád padala do očí a on se smál tím roztomilým dětským smíchem. Debra zakláněla hlavu a smála se s ním.

Alec pomalu a smutně zavrtěl hlavou. „Táta říkal, že musí pracovat.“

Slova jí vylétla z úst dřív, než se stačila zastavit: „Víš co, tak mu řekni, že vás tam vezmu. Řekni mu, ať se u nás staví, až bude mít chvilku, a nějak to vymyslíme.“

Jeho pohled říkal „myslíte to vážně?“ a ona souhlasně přikývla. „Tak běž! Běž mu to říct!“ ukázala rukou k jeho domu.

Otočila se a viděla, jak ji John sleduje, v jeho obličejí viděla vepsané všechno, co potřebovala vědět. „Copak potřeboval Oliver Twist tentokrát?“ zeptal se. John předstíral, že je drsnák, ale byl to starý měkkota.

„Nebud' zlý,“ napomenula ho. Položila před něj jogurtový pohár.

Zvedl obočí. „Nabídla ses, že ty děti vezmeš odpoledne na koupaliště?“

Pokrčila rameny. „Jinak by se tam nedostaly. Bůh ví, že Lance nemá čas, aby tam s nimi šel.“

Zkřížil paže na prsou a nesouhlasně se na ni podíval. „Měla by sis dávat pozor, jinak tě úplně vycucnou.“

Rukou mávla nad jeho slovy. „Ale nevycucnou. Sněz si ten pohár.“

„Mám radši, když je v něm pudink,“ zabručel, ale do jídla se dal.

Po pár minutách ticha se John napil kávy a řekl: „Mluvil jsem s Clayem Robinsonem. Vypadá to, že jsou na tom stejně – děti z domu, žádné plány na léto...“ Podívala se na něj, tušila, kam se konverzace stáčí, a nelíbilo se jí to. Nevšímal si paniky v jejím výrazu a pokračoval: „Říkali jsme si, že bychom možná mohli vyrazit na výlet ve čtyřech.“

Zell nechtěla jet na výlet ve čtyřech. Chtěla jet na rodinnou dovolenou jako kdysi – pronajmout si domek na pláži nebo chatu v horách u potoka nebo se ubytovat v hotelu vedle zábavního parku. Chtěla sbírat mokré ručníky a ošetřovat kůži spálenou od sluníčka a zametat písek. Chtěla jet na ryby, kempovat, jezdit na kolotočích, sedět u ohně a hrát deskové hry. Chtěla léto jako tenkrát. Chtěla to všechno prožívat znovu.

Ale tohle nemohla Johnovi říct. Pořád ji miloval, pořád ji chtěl, pořád ji držel za ruku, když někam jeli autem. Věděla, že to něco znamená. Položila mu ruce na předloktí. Měl tak silná předloktí; i dnes obdivovala, jak se mu pod kůží rýsují svaly. „Co by sis představoval?“ zeptala se.

„Napadlo mě jezero Lure?“ zeptal se. „Nějaké tiché a klidné místo? Možná nějaká chatička u jezera.“ Usmál se – byl sám na sebe pyšný, jak to vymyslel. „S prosklenou verandou.“ Zbožňovala prosklené verandy a on to věděl. Celé roky mluvili o tom, že by si ji pořídili ke svému domu, ale měli tři děti na vysoké škole, které museli finančně podporovat. Možná by se do toho mohli pustit teď.

„Clay a já bychom mohli hrát golf. Ty a Althea byste si prošly obchody.“ Clay a John byli kamarádi už léta. Ona Altheu tolerovala,

ale nikdy by s ní z vlastní vůle netrávila dovolenou. Ta žena měla prsa, která člověka dokonale vyváděla z rovnováhy. Vypadala stejně, jako když chtěl být její syn vtipný a nacpal si pod tričko míčky naplněné vodou. Visela absurdně nízko a pohybovala se nezávisle na zbytku jejího těla. Althea byla rovněž přesvědčená, že její jediný syn vypadá přesně jako Tom Cruise, a nevynechala jedinou příležitost, aby se vytasila s jeho fotkami. I to Zell vadilo; až moc často byla u toho, když Althea začala nějakou nebohou duši obtěžovat fotkami, zatímco dotyčný jen zdvořile kýval a souhlasil.

„To zní dobře. Zavolám Althee hned, jak budu mít chvíli,“ souhlasila. Později vymyslí, jak z toho ven.

John spokojeně odložil hrnek s kávou. „Víš, nemusím do práce hned *ted*,“ řekl.

Zasmála se: „Ještě jsem si ani nevyčistila zuby.“

„O tvoje zuby mi nejde,“ střelil po ní svým nejroztomilejším úsměvem, vstal ze židle a odnesl nádobí do dřezu. Otočil se k ní a vyzývavě zvedl obočí. Zahihňala se a mávla odmítavě rukou. Pokrčil rameny a vydal se do koupelny, aby se osprchoval a připravil na nový den.

Šla ke dřezu a pustila se do mytí hrnků a nádobí od snídaně. Chvilku přemýšlela o tom, že by šla nahoru a přidala se k Johnovi ve sprše. Nebyla tohle ta svoboda, o které kdysi snili? Venku za oknem ale něco upoutalo její pozornost a přerušilo tok jejích myšlenek. Modrý nafukovací balonek ve tvaru srdce se ve větru pohyboval ulicí, jako by ho drželo na provázku neviditelné dítě. Přestala mýt nádobí a dívala se, jak balonek odlétá pryč.

BRYTE

Jakmile otevřela oči, okamžitě naskočila do plánovacího modu a začala si procházet povinnosti, které ji ten den čekaly. Otevření koupaliště znamenalo, že se musí ujistit, že jsou zabalené tašky, připravené obědy, potvrzené časy setkání s kamarády, že je k dispozici velké množství opalovacího krému. Ležela v posteli a procházela si to všechno a přitom v duchu odškrtařovala jednotlivé položky.

Z vedlejšího pokoje slyšela, jak Everett mluví s Christopherem o dinosaurech. Znovu probírali různé druhy, znovu odpovídal na ty samé otázky, které zodpověděl už mnohokrát předtím. Christopher si lámal jazyk, když chtěl vyslovit všechny slabiky v dlouhých dinosauřích jménech. Jeho přeřeky byly legendární. Slyšela, jak se Ev směje, když Christopher zmasakroval slovo *velociraptor*. Potom zaslechla nezaměnitelný řev, to když jednoho z nich napodoboval. Ty zvuky ji přiměly opustit důlek v posteli, vábily ji k synovi a manželovi, k jádru jejich rodiny, samotnému středu jí samé.

„Mamka je vzhůru!“ řekl Everett Christopherovi. Usmál se na ni přes chlapcovu hlavičku. Jejich vlasy měly úplně stejnou hnědou barvu, jejich oči byly prakticky stejně modré, i když měly odlišný tvar. *Mí chlapi*, pomyslela si a srdce se jí sevřelo láskou.

„Řekni mamince, kam jsme dnes ráno šli, když ještě spala,“ napovídal Ev.

Christopher se zamyslel, a když přišel na správnou odpověď, rozzářily se mu oči. „*Krispy Kreme!*“ V jeho podání to znělo jako „Kwispy Kweme“.

„A jaký dortík jsi vybral pro maminku?“ naváděl ho Everett.

„Čokoládový s barevnými kuličkami!“

Bryte se smála spolu s Everettem. Věděla, že „její“ dortík rychle spolýká jistý téměř tříletý chlapec s rozesmátýma očima a vášní pro dinosaury. Zvedla ho, přitiskla k sobě a vdechovala jeho ranní vůni, jako to dělala ode dne, kdy se narodil. Byl její drahé, dlouho očekávané miminko. Dítě, které už snad ani nedoufala, že budou někdy mít.

„Poslechni, kámo,“ řekla. „Na jaké písmeno začíná *dortík* a *dinosaurus*?“

Christopherovi se z usilovného přemýšlení nakrabil obličej. Byl chytrý, už spojoval zvuky s písmeny, rozpoznával jejich jedinečné tvary. Everett za nimi tlumeně zašeptal: „D.“ Bryte se po něm ohnala a Christopher vykřikl odpověď, jako by ji vymyslel sám.

„D!“ zavýskl, potom se zasmál a vítězoslavně se díval kolem sebe, když se k němu rodiče přidali.

„Řekla jsem všem, že se sejdeme na koupališti kolem jedenácté,“ řekla Bryte Everetovi. „Získáme tím pár hodin, než bude čas na odpolední s-p-a-n-í. Ale jeden z nás bude muset vyvenčit Rigbyho, než půjdeme.“

Everett souhlasně přikývl a nasměroval ji do kuchyně, kde na ni čekal dort a čerstvá káva se smetanou. Před pár týdny, na Den matek, pronesl Christopher slavnostní slib a od té doby se účastnil příprav snídaní pro maminku. Nestěžovala si. Ale při představě, jak jí přeslazený dortík, se jí zvedl žaludek.

Vybavila si ranní sprinty do koupelny, když čekala Christophera a zvracení milovala i nenáviděla – milovala, protože to znamenalo,

že miminko roste, a nenáviděla, protože ztratila kontrolu nad svým životem. *Už není cesty zpátky*, napadlo ji pokaždé, když se sklonila nad mísu a utopila v ní snídani. *Opravdu se to děje*, myslela si tenkrát.

Taky věděla, že teď se to neděje. Přemýšlela o rozhovorech, které s Everettem poslední dobou vedli, o tom, jak Christopher roste, jak se Everett domnívá, že by to měli začít znovu zkoušet. „Pamatuješ, jak dlouho to trvalo?“ tlačil na ni Everett před týdnem. Jako by na to mohla zapomenout.

Jak by svému manželovi mohla říct, že už to znovu neudělá? Že chce, aby Christopher byl jejich jediné dítě? Dokáže to někdy pochopit a přijmout? Bude ji mít pořád rád, když prostě řekne pevně a nesmlouvavě ne?

Jako by jí četl myšlenky, Everett se zeptal: „Přemýšlíš o tom, o čem jsme spolu mluvili, vid?“ Jeho okouzlující úsměv by ji dokázal přesvědčit prakticky o čemkoli. Bylo to tak už od druháku na střední škole, kdy ji přemluvil, aby se jednou pomilovali během nočních her u někoho na dvorku. Ostatní hráli ve tmě na babu a na schovávanou a jejich odosobněné hlasy se ozývaly z temnoty.

Zrovna včera šla kolem toho místa, tentokrát před sebou tlačila kočárek s jejich synem a venčila starého psa od sousedů. V tom domě teď bydlela jiná rodina, jedna z řady těch, které střídavě obývaly a opouštěly dům, kterému nikdo neřekl jinak než „dům hrůzy“. Ale ona si pořád pamatovala, jak ten dům vypadal předtím, než ho nájemníci začali ničit. Ze čtvrti, které celý život říkala domov, si toho pamatovala hodně.

Nešla daleko, tedy v geografickém slova smyslu. Přesto se ocitla někde, kam si nikdy nemyslela, že dokáže zajít. Přemýšlela o své osamělé návštěvě lékaře, o věcech, které musela udělat potom. Už nikdy nic takového neudělá. Další dítě není v knize jejich osudu zapsané a tím to končí. Teď už jen musí přimět manžela,

aby pochopil její vzdor, aniž by mu musela vysvětlovat, jak hluboko je zakořeněný.

Everett se na ni díval, sledoval ji svým ostražitým způsobem. „Co musím udělat, abych tě přesvědčil, že tohle,“ – ukázal na Christophera usazeného v malé dětské židličce s čokoládovým kolečkem kolem pusy – „je opravdu dobrý nápad? Toho nemůžeme mít nikdy dost.“

Kousek dortu, který se přinutila sníst, se jí v ústech proměnil v lepidlo. Napila se kávy a cítila, jak jí v krku roste obrovský knedlík, který jí ztěžoval mluvení. „Christopher byl velmi dobrý nápad.“ Jak to říkala, dívala se na syna a chtěla na něj mrknout. Ale on neposlouchal. Byl zabraný do popojíždění s malým autíčkem mezi drobky, které tam napadaly z jeho dortíku. Pokračovala: „Ale právě teď je jeden až moc. Chci říct, že jsme se bavili i o tom e-mailu z práce, že chtějí, abych se vrátila, a když půjde na podzim do školky...“ Dlouhala se v tom, co jí zbylo na talíři, a přitom na stůl rozsypala další drobky. Nedokázala se Everettovi podívat do očí.

„Mami, děláš nepořádek,“ všiml si její syn. Ukázal na barevné kuličky rozsypané po stole a snažil se vylézt ze židličky a uklidit je po ní. Dívala se, jak ho Everett zastavil a usadil zpět s uklidňujícími slovy a sliby, že maminka to udělá. Jejich oči se střetly a ona na něj na znamení pochopení mrkla. Dělat věci, to byla její práce.